

Arrest

nr. 89 988 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. R. (...), verklaarde een Tadzjik staatsburger te zijn en van Tadzjik origine te zijn. U werd op 01/01/1971 te Dushanbe geboren als M. Z. (...) maar liet uw naam in 2010 veranderen. U bent gehuwd met Z. M. (...). In 1995 kregen u en uw broers problemen met D. B. (...) die als hoofd van de ovd werkte in jullie district. Hij eiste maandelijks een bedrag dat jullie dienden te betalen. Op 10/03/1996 kwam D. (...) naar het bedrijf van u en uw broers. Hij vroeg aan uw oom die zich op dat moment op het bedrijf bevond waar S. (...), de schoonbroer van uw broer Y. (...), was. Het komt tot een gevecht tussen beiden. Nadat S. (...) schoten had gehoord komt hij uw oom te hulp. Beiden worden geslagen door D.

(...) en zijn mannen, maar ze kunnen uiteindelijk ontkomen. Hierna ging D. (...) met zijn mannen naar het huis van S. (...). Ze vallen het huis binnen en er ontstaat een gevecht met de broers van S. (...). Hierna gingen D. (...) en zijn mannen naar het huis van uw broer R. (...). Wederom breekt een gevecht uit en uw broers worden door D. (...) meegenomen naar een plein waar R. K. (...), een vriend van D. (...) hen stond op te wachten. U wordt uit de hangar nabij gehaald en wordt ook naar het plein gebracht. Daar worden u en uw broers ernstig toegetakeld en stelt men dat jullie de oppositie zijn. De dag nadien gaat S. (...) naar de procureur om klacht in te dienen. De klacht wordt echter niet in overweging genomen en S. (...) moet de procuratura verlaten. D. (...) kwam over de klacht te weten en eiste enkele dagen later 30000 dollar van uw broers R. (...) en Y. (...). In 1997 wordt D. (...) hoofd van de 6de afdeling van de ubop eenheid. In datzelfde jaar wordt u bij hem geroepen op het moment dat hij met zijn auto wilde vertrekken. Hij doet de motorkap open waar zich 2 granaten in bevinden. U wordt meegenomen naar de politie en wordt 3 dagen lang ondervraagd en geslagen. Op de derde dag weet M. (...) (een vriend van de familie) u vrij te kopen. In datzelfde jaar wil uw broer een pand verkopen en hij had hiervoor een koper gevonden. De bankier L. (...) was immers geïnteresseerd om het pand te kopen. Het pand werd verkocht maar onder druk door D. (...) en K. (...) kreeg uw broer maar de helft van het afgesproken bedrag. In 1998 verlaat Y. (...) het land. In maart 1998 wordt U. (...), de adjunct van jullie bedrijf, vermoord. U wordt 2 tot 5 keer meegenomen naar de politie en ondervraagd over de dood van U. (...). Ook uw broers werden door de politie ondervraagd en beschuldigd. In de zomer van 1998 komt D. (...) om bij een verkeersongeluk. Zijn broer K. (...) stelt u en uw broers verantwoordelijk voor zijn dood. Jullie worden door hem bedreigd en in 1999 wordt Y. I. (...) vermoord. U denkt dat K. (...) hier verantwoordelijk voor was aangezien I. (...) aan K. (...) vertelde dat jullie goede mensen waren. Om u en uw familie te beschermen gaat u vanaf 2000 aan de slag bij de afdeling drugsbestrijding bij de politie. Op 9 september 2001 wordt u evenwel ontslagen. Voor een evenement werd de straat afgezet. Omdat uw broer niet meer in zijn woning kon begeleidde u hem naar zijn woning. Hierdoor werd u ontslagen. U stelde dat uw baas een vriend van K. (...) was. In 2004 werd uw zus door K. (...) en zijn broer M. (...) lastiggevalen. Ze kon ontkomen maar stierf later dat jaar aan kanker. In 2007 wilde uw broer R. (...) de parking verkopen. Wederom had hij een koper gevonden. K. (...) kwam dit te weten en kwam samen met zijn vriend G. (...) naar u en uw broer. Jullie werden geslagen en uw broer moest de parking aan K. (...) verkopen. K. (...) betaalde weinig geld voor de parking. Hierna verliet ook R. (...) het land. Op 21/03/2008 viel G. (...), de neef van K. (...), uw kleine neefjes lastig. Toen zij dit aan uw moeder vertelde sprak zij G. (...) hierover aan. Hij duwde ze echter tegen de grond. Toen u over het voorval hoorde ging u naar G's. (...) huis om zijn excuses te eisen. De discussie liep uit de hand en u gaf G. (...) een slag waarna u wegvluchtte. U dook onder. Op 15/07/2008 stierf uw neef A. (...) aan een overdosis heroïne. Omdat hij geen drugs gebruikte was u ervan overtuigd dat K. (...) uw neef had gedood. In februari 2009 bracht u uw moeder een bezoek. Toen u aankwam hoorde u haar ruzie maken met 2 mannen die op zoek waren naar u. U kwam tussen en kreeg enkele klappen maar kon ontkomen. Uw broer R. (...) had in Nederland over zijn problemen met K. (...) gepraat. K. (...) kwam dit te weten. In november 2010 overleed opnieuw een neef van u aan heroïne. Wederom dacht u dat K. (...) hem had vermoord omdat uw neef geen drugs gebruikte. Op 06/09/2011 ging u naar het ziekenhuis voor een hartonderzoek. K. (...), M. (...) en nog een derde persoon namen u echter mee naar het bos waar u werd geslagen. Hierna werd u nog 3 dagen door de politie mishandeld en ondervraagd. Uw schoonvader kon u uiteindelijk vrijkopen. In maart 2012 ontvluchtte u Tadzjikistan. U reisde met een minibus naar Oezbekistan waarna u met een vrachtwagen meereed naar Kazachstan. Daar nam u het vliegtuig die in Vilnius landde. Van hieruit reisde u naar België door waar u op 04/04/2012 aankwam. U diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, een kopie van uw internationaal paspoort, uw diploma, uw rijbewijs en een tewerkstellingsattest bij de politie.

B. Motivering

U stelde sinds 1995 door de familie B. (...) te zijn vervolgd. U legt echter geen enkel begin van bewijs neer van uw vervolgingsproblemen. Daarnaast kunt u de redenen waarom u (nog) door deze volgens u zeer invloedrijke familie wordt vervolgd niet aannemelijk maken. Bovendien werd er een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Ook werd er een weinig logische samenhang in uw relaas vastgesteld. Bijgevolg slaagt u er niet in uw vervolgingsproblemen aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt die ook maar indiceert dat u en uw familie door de familie B. (...) wordt vervolgd. Niettemin kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u hier de mogelijkheid toe had. Zo stelde u onder meer dat uw familie sinds 1995 door de familie B. (...) werd afgeperst. Jullie moesten maandelijks aanzienlijke geldsommen

betalen en jullie werden verplicht een gebouw en een parking tegen een zeer lage prijs aan hen te verkopen waarvan zeker 1 van de 2 verkopen op officiële basis was (CGVS p.6, 8, 13). Niettemin legt u geen enkel begin van bewijs neer aangaande de economische activiteiten van u en uw familie noch van de verkoop van het gebouw en de parking. U legt verder geen enkel begin van bewijs neer van de vele door u beschreven incidenten ondanks het feit dat u verscheidene keren werd geslagen, u meermaals werd aangehouden door de politie en u werd beschuldigd van moord op uw 2 neven en een collega van u. U legt zelfs geen begin van bewijs van hun dood neer. U stelde verder dat uw broer R. (...) in Nederland op de TV of op internet (u wist het niet) over jullie problemen had verteld en dat K. (...) dit te weten was gekomen (CGVS p.16). Ook hiervan legt u geen enkel begin van bewijs neer. Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen is een negatieve indicatie aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede kon u onaannemelijk weinig informatie geven aangaande zaken die aan de kern van uw relaas raken, namelijk de oorzaken waarom u door K. (...) wordt gevisieerd. Hierbij kan vooreerst worden opgemerkt dat u niet in staat was de functie van K. (...) binnen het overheidsapparaat te geven ondanks het feit dat u al ruim 13 jaar door hem wordt vervolgd en dat u verklaarde dat hij over een zeer machtig netwerk - tot zelfs familie van de president toe - beschikte en hij in staat was een klacht van uw broer bij het bestuur van corruptie te verhinderen, de politie kon inschakelen om u 3 dagen vast te houden en het parket kon inschakelen ten einde u op te sporen (CGVS p. 9-10, 13-14, 16, 17). U verklaarde dat u dat u nog altijd wordt gezocht omwille van het feit dat K. (...) u en uw broers verantwoordelijk stelde voor de dood van zijn broer D. (...) – dit al gedurende 13-14 jaar. U stelde dat hij u en uw broers omwille van deze reden wilde vermoorden (CGVS p.20). U verklaarde dat D. (...) bij een verkeersongeluk stierf. Waar dat verkeersongeluk plaatsvond kon u evenwel niet zeggen. Wanneer dit ongeluk concreet gebeurde kon u evenmin zeggen. Of er een onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheden van zijn dood kon u ook niet vertellen, al sloot u het niet uit. U stelde niettemin niets te weten over een eventueel onderzoek dat zou zijn gevoerd geweest (CGVS p.9). Het is weinig aannemelijk, gezien de centrale plaats die de dood van D. (...) in uw relaas inneemt, dat u zo weinig op de hoogte bent van de omstandigheden van zijn dood. Naast het feit dat u door K. (...) verantwoordelijk wordt gesteld voor de dood van zijn broer wordt u ook gezocht omdat u in 2010 zijn neef G. (...) had geslagen. Voor zover u wist waren er geen andere redenen dat u gezocht werd (CGVS p.19). U weet echter zelfs niet of G. (...) een klacht tegen u heeft ingediend ondanks het feit dat u sindsdien door het parket werd gezocht (CGVS p.19, 15-16). Of er momenteel een opsporingsbevel tegen u is kon u evenmin zeggen (CGVS p.4). Dat u dergelijke basisgegevens niet zou weten is weinig aannemelijk. Ondanks uw onwetendheid dient te worden vastgesteld dat u wellicht over de informatiebronnen beschikte die u meer informatie over deze zaken kon verschaffen. Zo was u tussen 2000 en 2001 als politieman tewerkgesteld (CGVS p.10-11). Verder is uw schoonvader als rechter tewerkgesteld en kon hij u in 2011 vrij krijgen (CGVS p.18, vragenlijst 3.5). Gezien dit onaannemelijke gebrek aan kennis over de redenen waarom u in Tadzjikistan wordt gezocht kunt u het niet aannemelijk maken dat u omwille van deze redenen een vervolgingsvrees koestert wat dan ook ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Ten derde werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Zo verklaarde u al sinds 1995 door de familie B. (...) te worden afgeperst en verklaarde u dat K. (...) u en uw broers al sinds 1998 wilde vermoorden omdat hij jullie verantwoordelijk stelt voor de dood van zijn broer D. (...) – u gaf aan dat het een bloedwraak betrof (CGVS p.10, 12, 20). Voorts leefde u vanaf 2008 ondergedoken omdat u ook door de recherche en het parket werd gezocht (CGVS p.15-16). U stelde verder dat uw 2 neven A. (...) (2008) en Y. (...) (2010) en uw buurman I. Y. (...) (1999) omwille van de familie- of vriendschapsband met jullie familie werden vermoord. (CGVS p. 4, 10, 15, 16). Verder hadden uw broers omwille van de problemen met de familie B. (...) het land al ruime tijd voor uw vertrek verlaten; de laatste vertrok in 2008 (CGVS p.9, 4). Opmerkelijk genoeg kon u slechts van 1 van de 4 broers zeggen waar hij verbleef. Over de anderen kon u geen enkele informatie geven (CGVS p.4, 19). Verder werd u in september 2011 3 dagen door de politie vastgehouden en ondervraagd over de dood van uw neven, uw buurman en uw collega en werden er ook vragen gesteld over de slagen die u aan G. (...) zou hebben gegeven. Vlak voor uw aanhouding werd u nog ernstig geslagen door de mensen van K. (...) (CGVS p.17-18). Niettemin verliet u pas in maart 2012 uw land uw herkomst. Het is weinig aannemelijk dat u in de door u gegeven omstandigheden, mensen die enkel omwille van de band met u worden vermoord, beschuldigingen van moord door de politie en een bloedwraak die reeds 14 jaar duurde, nog zolang in uw land van herkomst zou verblijven, dit te meer gezien het feit dat uw broers reeds lange tijd voor u het land hadden verlaten. Het feit dat u sinds 2008 ondergedoken zou leven kan dergelijk gedrag op geen enkele wijze vergoelijken (CGVS p.16). Enerzijds stelde u dat u niet naar de begrafenis van uw neef

(2008) ging uit vrees om te worden opgepakt (CGVS p.15). Anderzijds kon u in de periode waarin u onderdook, in 2010, nog uw naam laten veranderen. U stelde wel dat uw schoonbroer dit voor u had geregeld omdat u angst had dit zelf te doen. U kunt echter niet aannemelijk maken dat uw schoonbroer dit voor u kon regelen. Zo kon u niet zeggen welk beroep hij had. U stelde enkel dat hij iedereen bij de paspoortdienst had omgekocht. U stelde verder dat hij ook een visum voor u had geregeld. U wist echter niet voor welk land hij een visum voor u had geregeld. U stelde enkel dat zijn kennissen, Y. (...) en T. (...), dit konden regelen. Hoe hij deze personen kende kon u echter niet zeggen (CGVS p.2, 4-5). Uiteindelijk kon u geen concrete informatie geven over hoe hij dergelijke zaken, een visum en een naamsverandering, voor u had geregeld wat het weinig aannemelijk maakt dat dergelijke zaken voor u werden geregeld. Daarnaast dook u in die tijd, zelfs na uw aanhouding in 2011, bij dichte familieleden onder zoals uw schoonvader en uw vader wat niet bepaald veilige onderduikplaatsen zijn indien u daadwerkelijk door het parket en door K. (...) en zijn uitgebreid netwerk wordt gezocht – de mensen van K. (...) konden u immers direct lokaliseren bij een ziekenhuis nadat u reeds uw naam had veranderd en waren ook bij machte u aan de politie over te dragen die u daarna 3 dagen vasthield (CGVS p.16, 3). Een dergelijk gedrag, namelijk dat u tot maart 2012 in de door u gegeven omstandigheden in uw land van herkomst bleef, kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees wat bijgevolg afbreuk aan uw geloofwaardigheid doet.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uw relaas een weinig logisch geheel vormt. U stelde dat u in 1997 door de 6de afdeling (speciale afdeling van de politie), waarin D. (...) een leidende positie had, werd vastgehouden. U werd ervan beschuldigd granaten in de auto van D. (...) te hebben geplaatst. Ondanks deze zeer zwaarwichtige beschuldiging werd u terug vrijgelaten omdat u door een vriend van de familie werd vrijgekocht. Hoe deze vriend heette of welke functie hij bekleedde kon u dan weer niet zeggen (CGVS p.8). In maart 1998 werden u en uw broers meerdere malen door de politie ondervraagd - u kon hierbij niet zeggen of u 2 of 5 keer ondervraagd werd. Jullie werden ondervraagd en beschuldigd van de moord op 1 van uw collega's die was onthoofd (CGVS p.9). In datzelfde jaar sterft D. (...). U en uw broers worden door zijn broer K. (...) verantwoordelijk gesteld voor zijn dood die bovendien over een zeer machtig netwerk beschikte. Ondanks het feit dat u door de politie in verband werd gebracht met een moord, dat u door het hoofd van de 6de afdeling in het verleden werd beschuldigd granaten in zijn auto te hebben geplaatst en dat K. (...), die volgens u over een zeer machtig netwerk beschikt, stelde dat u zijn broer had vermoord, slaagde u erin tussen 2000 en 2001 het politieambt te bekleden (CGVS p.10-11). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u in de door u verklaarde omstandigheden probleemloos bij de politie kon worden tewerkgesteld. Verder is het zeer opmerkelijk dat uw 2 neven, A. (...) (2008) en Y. (...) (2010), en uw buurman I. Y. (...) (1999) omwille van de familie- of vriendschapsband met jullie familie werden vermoord terwijl de bloedwraak vooral tegen u en uw broers is gericht. U was immers in die periode nog aanwezig in Tadzjikistan (CGVS p. 4, 10, 15, 16). Deze weinig logische samenhang van zaken is dan ook een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Een dergelijk manifest gebrek aan bewijsstukken om uw relaas te ondersteunen, een dergelijke onwetendheid over zaken die aan de essentie van uw relaas raken en een weinig logische samenhang van zaken in uw relaas maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen zodat er geen gronden zijn die het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. uw binnenlands paspoort, een kopie van uw internationaal paspoort (dat reeds voor uw vertrek was verlopen), uw diploma en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Het tewerkstellingsattest bij de politie, al is het maar een kopie, kan een indicatie zijn dat u tussen 2000 en 2001 bij de politie was tewerkgesteld wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) wegens "geen toekenning van de vluchtelingen-status".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel - De CGVS stelt ten onrechte dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn vervolging door de familie B. (...). Aangezien deze familie nog steeds over een zeer grote invloed beschikt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Tadzjikistan.

Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt. Verzoeker merkt op dat onder druk van emotionele en andere omstandigheden het niet aan verzoeker kan worden verweten niet alle gebeurtenissen perfect te kunnen herinneren en deze perfect in de tijd te kunnen situeren. Zo heeft verzoeker te lijden gehad onder verschillende jaren van geweld en werden verschillende familieleden van hem vermoord op last van de familie B. (...). Het CGVS houdt hiermee geen rekening en toetst het gedrag van de personen in het asielrelaas van Verzoeker aan dat van rationeel handelende personen. De context is in casu echter compleet anders, zodat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker overeind blijft en het gedrag van verzoeker in het bijzonder niet kan worden afgedaan door het CGVS als ongeloofwaardig.

De politie in Tadzjikistan is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Aangezien het de taak is van de overheid om bescherming te verlenen aan verzoeker, kan aan verzoeker niet worden verweten geen of onvoldoende hulp te hebben gezocht bij zijn eigen gemeenschap. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Tweede onderdeel - Het CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Tadzjikistan. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn vervolging door de familie B. (...). Aangezien deze familie

nog steeds over een zeer grote invloed beschikt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Tadzjikistan. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft."

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. In casu komt de verwerende partij op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze conclusie steunt op vier overwegingen:

- verzoeker legde geen enkel begin van bewijs neer van zijn vervolgingsproblemen;
- verzoeker kon onaannemelijk weinig informatie geven aangaande zaken die de kern van zijn asielrelaas raken;
- verzoekers gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door hem verklaarde vervolgingsvrees;
- verzoekers asielrelaas vormt een weinig logisch geheel.

2.4. Waar verzoeker in een eerste onderdeel van het eerste middel van oordeel is dat hem niet verweten kan worden dat hij zich onder de druk van emotionele en andere omstandigheden niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren dan wel deze niet perfect in de tijd weet te situeren, dient de Raad op te merken dat dit hem nergens in de bestreden beslissing verweten wordt. Evenmin wordt verzoeker verweten *"geen of onvoldoende hulp (...) te hebben gezocht bij zijn eigen gemeenschap"*. Derhalve mist verzoekers voormelde argumentatie feitelijke grondslag. Waar verzoeker betoogt dat van hem niet kan worden verwacht *"dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert"* dient de Raad op te merken dat hij met dergelijk betoog de overweging in de bestreden beslissing *"Het is weinig aannemelijk dat u in de door u gegeven omstandigheden, mensen die enkel omwille van de band met u worden vermoord, beschuldigingen van moord door de politie en een bloedwraak die reeds 14 jaar duurde, nog zolang in uw land van herkomst zou verblijven, dit te meer gezien het feit dat uw broers reeds lange tijd voor u het land hadden verlaten."* niet onderuit kan halen. Waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij *"niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken"*, niet impliceert dat zijn asielrelaas als dusdanig ongeloofwaardig is, gaat hij eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het geenszins details betreffen waaromtrent hij in het ongewisse blijft, doch wel dat hij *"onaannemelijk weinig informatie (kon) geven aangaande zaken die aan de kern van uw asielrelaas raken"*.

2.5. Waar verzoeker aanhaalt dat het niet up-to-date zijn van zijn schriftelijke stukken geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen, stelt de Raad vast dat een dergelijke motivering geenszins te lezen valt in de bestreden beslissing. Immers wordt aangaande de door verzoeker neergelegde documenten het volgende vastgesteld:

"De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort, een kopie van uw internationaal paspoort (dat reeds voor uw vertrek was

verlopen), uw diploma en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Het tewerkstellingsattest bij de politie, al is het maar een kopie, kan een indicatie zijn dat u tussen 2000 en 2001 bij de politie was tewerkgesteld wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken."

Verzoekers argumentatie mist bijgevolg feitelijke grondslag en kan de bovenvermelde motivering niet weerleggen.

2.6. Waar verzoeker ten slotte zowel in zijn eerste als tweede onderdeel van zijn eerste middel als volgt betoogt: *"Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn vervolging door de familie B. (...). Aangezien deze familie nog steeds over een zeer grote invloed beschikt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Tadzjikistan."*, wijst de Raad verzoeker erop dat het louter herhalen van de asielmotieven, zoals verzoeker placht te doen door bovenstaande verwijzing naar de door hem afgelegde verklaringen, en het louter volharden in zijn standpunt dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft, in casu evenmin van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Immers volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

2.7. Globaal genomen is verzoeker ervan overtuigd dat hij de nodige inspanningen geleverd heeft om zijn asielrelaas te ondersteunen met stukken en is hij van oordeel dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is, maar dit kan de in punt 2.3. vermelde overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt en die steun vinden in het administratief dossier waarin zich verzoekers gehoorverslag van 8 mei 2012 bevindt, niet aan het wankelen brengen.

2.8 Het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel zijn ongegrond.

Dienvolgens kan het eerste middel niet worden aangenomen.

Er zijn geen elementen in het administratief dossier aanwezig die de Raad tot een andere conclusie zouden moeten leiden dan de commissaris-generaal in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker aan *"Geen toekenning van subsidiaire beschermingschending van art. 48/4 Vreemdelingenwet"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker is afkomstig uit Tadzjikistan en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

Doodstraf of executie;

Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Tadzjikistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitmijnen naar een andere regio binnen Tadzjikistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het CGVS hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Tadzjikistan gedetailleerd wordt beschreven:

« Torture et autres mauvais traitements

Malgré certains changements introduits dans la législation en 2010, la police et les forces de sécurité continuaient de recourir à la torture et aux mauvais traitements en toute impunité ou presque, La Cour européenne des droits de l'homme a pris des mesures d'urgence pour empêcher l'extradition d'un homme vers le Tadjikistan, considérant que la torture était une pratique courante dans ce pays. Le gouvernement a annoncé à la fin de l'année son intention d'amender le Code pénal et d'y inscrire une définition de la torture conforme au droit international.

« Safarali Sangov est mort le 5 mars, quatre jours après son arrestation par des policiers de Sino, un quartier de Douchanbé. Lui-même et des membres de sa famille, dont des enfants et une femme enceinte de quatre mois, auraient été frappés au moment de son interpellation. Devant le tollé suscité par cette affaire et les allégations selon lesquelles Safarali Sangov serait mort des suites d'actes de torture infligés au poste de police, deux agents ont été inculpés en mars de « négligence » et un troisième d'« abus d'autorité ». Cette dernière accusation a cependant été abandonnée un peu plus tard par le parquet, au motif que les témoignages des proches de Safarali Sangov n'étaient pas recevables en tant que preuves. À l'issue d'une bataille juridique, l'affaire a été transmise aux services du procureur général.

• Le procès de 53 personnes accusées d'appartenance au Mouvement islamique d'Ouzbékistan (MIO) et d'activités relevant de la criminalité organisée, s'est ouvert le 11 juillet devant le tribunal régional de Soghd, dans le nord du Tadjikistan. Parmi les accusés figurait Ilkhom Ismanov. Le 19 juillet, ce dernier et plusieurs de ses coaccusés ont déclaré au juge qu'ils avaient été torturés pendant leur détention provisoire. Le 16 septembre, Ilkhom Ismanov a dit au juge que des représentants des pouvoirs publics avaient fait pression sur lui pour qu'il rétracte ses accusations de mauvais traitements et de torture. Il n'avait pas osé en parler auparavant, par crainte de représailles de la part des forces de sécurité. Le juge n'a pas tenu compte de ses déclarations. Ses « aveux », qui auraient été extorqués sous la torture, ont été retenus contre lui. Le ministère public a requis une peine de 12 années d'emprisonnement à son encontre. L'affaire était en cours à la fin de l'année.

Liberté d'expression - journalistes

Selon un certain nombre de groupes de défense des droits humains locaux et internationaux, la presse et les journalistes indépendants s'exposaient toujours à des poursuites pénales et civiles lorsqu'ils critiquaient le gouvernement ou ses représentants.

• Le 14 octobre, un tribunal de Khoudjand (nord du Tadjikistan) a déclaré le journaliste Ourounboï Ousmonov, qui travaille pour la BBC, coupable d'implication dans des activités en lien avec une organisation religieuse interdite. Ourounboï Ousmonov a été condamné à trois ans d'emprisonnement, mais relâché immédiatement à la faveur d'une amnistie. La Cour suprême l'a débouté de son appel le 30 novembre. Amnesty International estime qu'Ourounboï Ousmonov a été pris pour cible en raison de son activité légitime de journaliste dans le cadre de laquelle il avait enquêté sur l'organisation islamique interdite Hizb-ut-Tahrir (Parti de la libération). Ourounboï Ousmonov n'a pu consulter un avocat qu'une semaine après son arrestation. Selon certaines informations, il aurait été maltraité, voire torturé.

• Le 14 octobre également, un autre tribunal de Khoudjand a déclaré le journaliste Makhmadyousouf Ismoïlov coupable de diffamation, d'insultes et d'incitation à la haine. Journaliste travaillant pour

l'hebdomadaire Nuri Zindagi, il avait été arrêté le 23 novembre 2010 dans la région de Soghd. Ses collègues estimaient que les chefs d'inculpation retenus contre lui étaient à mettre en relation avec un article qu'il avait écrit sur les autorités de la province d'Asht. Il y avait accusé certains responsables de corruption et critiqué les services locaux chargés de l'application des lois. Makhmadyousouf Ismoïlov a été condamné à une amende d'environ 5 400 euros, assortie d'une interdiction d'exercer son métier de journaliste pendant trois ans. Sa condamnation a été confirmée en appel en décembre, mais il a été dispensé de l'exécution des peines.

Violences faites aux femmes et aux filles

Les violences subies par les femmes constituaient toujours un grave problème. Le fait que l'État n'ait pas pris de mesures adéquates pour empêcher les mariages illégaux et précoces constituait un facteur majeur expliquant le taux élevé de violence domestique au Tadjikistan. L'âge minimum pour se marier a été porté de 17 à 18 ans le 1er janvier, par décret présidentiel. Les services destinés à venir en aide aux victimes (foyers d'accueil et autres formules d'hébergement sûres et adaptées) restaient toutefois insuffisants. En préparation depuis plusieurs années, le projet de loi relative à la protection sociale et juridique contre la violence domestique a été soumis au Parlement à l'automne. Il n'avait cependant été ni examiné ni soumis au vote à la fin de l'année. »

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2012 - TADZJIKISTAN

<http://www.amnesty.org/fr/region/tadjikistan/report-2012>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Tadzjikistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

2.10. Verzoeker kan de in punt 2.3. vermelde overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt om te concluderen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus niet aan het wankelen brengen. Hij kan dan ook niet steunen op de elementen die aan de basis liggen van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.11. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar citaten uit het Annual Report 2012 – Tadzjikistan van Amnesty International, dat voortdurende mensenrechtenschendingen in Tadzjikistan een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Hij vervolgt dat uitwijken naar een andere regio in Tadzjikistan geen optie is omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

2.12. Uit de aangehaalde citaten blijkt dat er sprake is van politiegeweld, geweld ten aanzien van gedetineerden, repressie tegen journalisten en geweld tegen vrouwen en meisjes. Uit deze info over mensenrechtenschendingen ten aanzien van specifieke risicogroepen kan niet worden besloten dat er in Tadzjikistan sprake is van veralgemeend willekeurig geweld of van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Alleszins is het zo dat zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging het niet volstaat louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (cf. RvS 24 november 2006, nr. 165.109; RvS 15 februari 2007, nr.167.854), quod non in casu.

2.13. Waar verzoeker verwijst naar "*recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*" waarbij het volgens hem voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en bijgevolg zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending, dient de Raad op te merken dat rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht.

2.14. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin ontwaart de Raad in de stukken waarop hij vermag acht te slaan een reden om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.15. In een derde middel beroept verzoeker zich op *“Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst- schending van art.3 EVRM”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de “actuele levensomstandigheden” (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 145).

Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men spreekt ter zake over de “extra-territoriale werking” of de “externe universaliteit” of nog de “reflexwerking” van art. 3 EVRM.

De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het Hof bevestigd in het arrest Soering v. United Kingdom (1989) (mbt uitlevering) en in het arrest Cruz Varas and Others v. Sweden (1991) (mbt uitzetting) (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Tadzjikistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitmijnen naar een andere regio binnen Tadzjikistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het CGVS hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Tadzjikistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.”

2.16. Betreffende de verwijzing van verzoeker naar artikel 3 EVRM in zijn derde middel wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (cf. RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is wanneer er geen verwijderingsmaatregel is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan te dezen worden volstaan met een verwijzing naar het gestelde in punt 2.10.

Het derde middel is ongegrond.

2.17. In een vierde middel beroept verzoeker zich op *“Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven . De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd . In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen” .

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken . De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidsstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen” vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.”

2.18. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de motiveringsplicht *“zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing steunt op juridische overwegingen en uitgebreide feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.19. Waar verzoeker poneert *“dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen”*. en dus de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen, aangezien deze de vereiste van deugdelijke motieven omvat, dient de Raad op te werpen dat een dergelijk algemeen, niet geconcretiseerd betoog daarvan geen schending aantoont.

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2012 om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Met zijn algemeen betoog *“Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt”*, toont verzoeker niet aan dat het anders zou zijn.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA